

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Statens Medvirken til en Reorganisation af Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1).

Sagen sattes til Forhandling.

Formanden: Under denne Sags Behandling kan ogsaa den følgende Sag paa Dagsordenen omtales.

Brorsen: Der er god Grund for enhver, der tager Ordet under denne Sags Behandling, til at udtale en stærk Beklagelse over det, vi staar overfor, men det hjælper jo intet, Skaden er sket, vi staar overfor en Realitet og skal træffe Beslutning om, hvorledes vi nu vil stille os til den. Hvad det gælder om overfor Sammenbruddet i Landmandsbanken, er jo at træffe Foranstaltninger, der kan hindre, at Ulykken breder sig alt for stærkt i store Grene af vort Erhvervsliv. Man maa ikke opfatte det, vi nu staar i Begreb med at foretage, som en Velgørenhedsforanstaltning overfor de Mennesker, der har sat deres Sparepenge i Landmandsbanken. Nej, den eneste Begrundelse, den eneste Motivering, der findes for vor Handling, er den, at det vil kunne føre til en Landsulykke, hvis der ikke her gribes ind fra Statens Side. Dersom der ikke foretages noget, dersom Sagen faar Lov til at gaa sin Gang, vil Følgen blive Sammenbrud paa Sammenbrud, den ene Virksomhed vil antagelig komme til at standse efter den anden, og der vil blive stor Arbejdsløshed foruden den, vi allerede har her i vort Samfund. Vi har jo været Vidne til adskilligt i de senere Aar fra Krigens Slutning indtil nu, vi har oplevet mange Krak, og hver Gang man staar overfor et saadant Sammenbrud, stiller man sig selv det Spørgsmaal, om vi dog ikke snart er ved Enden. Men man maa dog sige, at det, vi staar overfor her, er det alvorligste og det uhyggeligste af alt, hvad vi har set i de Aar, der er gaaet fra 1918 indtil nu.

Landmandsbanken holdt sidste Aar 50 Aars Jubilæum, og i den Anledning blev, hvad der jo er meget naturligt, dens Historie skrevet, og igennem denne faar man Indtryk af Landmandsbankens Virksomhed gennem de svundne Tider. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Landmandsbankens Historie, men vil blot sige, at man kan

dele den i tre Afsnit. Det første Afsnit begynder i 1871, da Banken blev til under ret beskedne Former, men dog med en efter Tidens Forhold anselig Aktiekapital, og Banken blev — det er vistnok alle, som har særlig Kendskab til de Forhold, enige om — styret og ledet paa en fortrinlig Maade, saaledes at den stadig gik fremad og blev en Bank, hvis Arbejde man rundt omkring i Samfundet nærede stor Respekt for. Det er store Foretagender, der netop i disse Aar knyttes til Landmandsbankens Navn, og adskillige af disse Foretagender har vundet Verdensry og har faaet stor Betydning for vort Samfund, og mange af dem staar fremdeles i fuldt Flor. Det andet Afsnit indledes, da den nu for nylig afskedigede Direktør tager Ledelsen indenfor Landmandsbanken. Da gaar det hurtigt, Omsætningen vokser kolossalt, og stadig og ikke mindst gennem de senere Aar har man hørt fra mange Hold, hvilken dygtig, vidtskuende og fremsynet Ledelse den danske Landmandsbank havde. Denne Ledelse blev i meget store Kredse beundret for det Mod og den Foretagsomhed, den viste. Men medens Førstedirektøren saaledes stadig stiger og bliver anerkendt som det store Finansgeni, undermineres Banken ved de mest forvovne Financieringer. Man maatte dog vel fra alle Sider kunne stille den Fordring til en Bank med en saa mægtig Virksomhed, at den skulde holde igen overfor den Spekulation, der under og efter Krigen fandt Sted paa Børsen, hele den Udvanding af Aktiekapital og Udbetaling af de største Udbytter, det overhovedet var muligt at presse ud af Virksomhederne. Men vi ser derimod, at Landmandsbanken selv er med paa alle disse Omraader. Nu, hvor de Mennesker, der var med her, og særlig Førstedirektøren, falder saa haardt, synes jeg, at der heri ligger en Oprijsning for dem, der maatte falde ved de Finansplaner, som Direktør Glückstadt som Førstedirektør gennemførte indenfor Landmandsbanken. Jeg ved i alt Fald, at paa mig og vistnok paa mange andre gjorde det et dybt Indtryk, at Lederne indenfor en stor Virksomhed, som vi har her i vort Samfund, satte deres Stillinger ind, fordi de ikke vilde være med i en saadan hasarderet Finanspolitik som den, Direktør Glückstadt vistnok var en af Anførerne for. Jeg synes, det skal nævnes ved denne Lejlighed, fordi det ikke er saa tidt, at man ser Mænd i saa fremragende Stillinger sætte disse Stillinger ind, fordi de ikke vil være med i det, der fore-